

Column van Seada Nourhussen in Trouw 16-11-2017

Dagelijks krijg ik e-mailtjes met verzoeken om zitting te nemen in een panel, een debat te leiden of een lezing te geven. Ik zou er mijn baan van kunnen maken.

Maar meestal zeg ik nee. Vooral om 'in debat' te gaan over racisme. Want in Nederland is racisme geen feit of onrecht dat bestreden moet worden, maar een enigma dat tot in de eeuwigheid bediscussieerd moet worden. Clubs die in hun doelstellingen 'iets met diversiteit' hebben opgenomen komen ook vaak bij me aankloppen. Ze zijn compleet wit, maar hebben spatjes andere kleuren nodig op een podium. Staat leuk op de website en klinkt goed in het jaarverslag. Want dat is 'diversiteit': een paar mensen die niet wit zijn tijdelijk het gevoel geven dat ze meetellen. En weer door met de status quo.

'Diversiteitsbeleid' is niet in het leven geroepen om werkelijk iets te veranderen. Het is een cosmetische ingreep, opsmuk. Het bejubelde modewoord is hot, en hol. De magische term die, net zoals de nieuwkomer 'dekolonisatie', subsidiepotten openbreekt. Maar het verandert weinig aan ongelijkheid. Zeker niet omdat vooral ook witte organisaties het geld vangen dat er voor diversiteit en dekolonisatie wordt gereserveerd.

Dat blijkt onder meer uit de bezorgdheid van de zwarte initiatiefnemers voor een Nationaal Museum Slavernijverleden in Amsterdam; de 100.000 euro die het Amsterdams college van burgemeester en wethouders vrijmaakt voor een haalbaarheidsonderzoek dreigt al in witte handen te vallen. Grote musea die ook op dit hot topic zijn gedoken -hallo Rijksmuseum! - en die waarschijnlijk complete afdelingen hebben voor zulke aanbestedingen, gaan er vaak met de poet vandoor. Lekker divers.

Uitgekiend kapitalistisch model

Ik voel inmiddels goed aan wanneer ik slechts als 'token' - bewijs - van het 'diversiteitstreven' van een organisatie moet komen opdraven. Het brutaalste verzoek kwam in de zomer van de CDA-bestuurdersvereniging. Of ik, nadat partijleider Buma een campagne lang de PVV rechts probeerde in te halen, wilde komen uitleggen hoe het CDA andere leden dan witte mannen kon aantrekken. Toen ik - uiteraard - niet reageerde op de e-mails besloot de vereniging mij via Twitter te vragen. Big mistake. Sommigen zullen zich mijn schriftelijke knockout aan hun adres wellicht herinneren.

Sommigen vonden dat ik dit ter plekke had moeten zeggen. Alsof ik niks beters te doen heb. Aan afwijs-e-mailtjes alleen heb ik een dagtaak. "Beste - vul in witte organisatie -, dank voor uw belangstelling, maar....". Gisteren kreeg ik dat moedeloze gevoel weer, toen ik wakker werd met een verzoek dat goed begon, maar eindigde in een duidelijk geval van 'diversiteit en dekolonisatie invullen'. Of ik op het aankomende Faalfestival (dat de noodzaak en het nut van falen centraal stelt in de met perfecte selfies omlijste prestatie maatschappij) volgend jaar een bijdrage wil leveren. Leuk, dacht ik.

Maar de vraag aan mij was: "Waarom blijft Nederland falen om de fouten in onze geschiedenis, met betrekking tot ons koloniale verleden, onder ogen te zien?" Het duizelde me: imperialisme als 'fout' omschrijven in plaats van als uitgekiend kapitalistische model dat tot op heden werkt? Dat verleden niet willen erkennen 'falen' noemen in plaats van een doelbewuste strategie om de gevolgen te vermijden? En waarom mag ik niet komen praten over mijn persoonlijke falen, maar ben ik weer token? Ik zette mijn vingers vermoeid aan de toetsen: "Beste - vul in witte organisatie -, dank voor uw belangstelling, maar..."

Lees hier meer columns van [Seada Nourhussen](#)